

TURINYS

Džeimsas Henris Troteris	9
Dvi tetos	15
Senas vyras	22
Maži žalieji padarai	26
Maži žalieji padarai pabėga	28
Persikas	32
Vis didesnis ir didesnis	37
Prašom vidun, prašom!	43
Tuojau nutiks kažkas keisto	47
Į persiko vidų	51
Milžiniški vabzdžiai	54
Šimtakojo batai	59
Labanakt	65
Kelionė prasideda	71
Sudie, teta kempe ir teta Smige	77
Persikas nurieda	80
Sunki kelionė	85
Jūroje	91
Rykliai	102
Džeimso planas	107
Užimt kovos padėtį!	114
Kirai	117

Persikas pakyla	123
Senasis žaliasis muzikantas	131
Aš esu kenkėjas!	136
Šimtakojis už borto	145
Debesų žmonės	149
Persikas prakiuro	159
Vaivorykštės dažai	168
Debesų žmonių sugrįžimas	172
Į naktį	177
Oreiviai	180
Skrydis virš Niujorko	183
Sudie, kirai	186
Persikas nusileidžia	189
Dangoraižiai	191
Keisti vabzdžiai	193
Didvyrio sutikimas	207
Kas nutiko toliau	212

PIRMAS SKYRIUS

DŽEIMSAS HENRIS TROTERIS

Iki ketverių metų Džeimsui Henriui Troteriui viskas klostosi kuo puikiausiai. Jis smagiai gyvena su mama ir tėčiu gražiuose namuose jūros pakrantėje. Aplink buvo pilna vaikų, su kuriais jis žaidė, netoliese smėlėtas paplūdimys, kuriame laktė, jūra, kurioje irstėsi. Geresnio gyvenimo mažam berniukui nė nesugalvosi.

Bet vieną dieną Džeimso tėtis su mama išvažiavo į Londoną apsipirkti ir atsitiko **BAISUS DALYKAS**. Abu juos staiga prarijo (tik pagalvokit, vidury dienos pilnoje žmonių gatvėje) **DIDŽIULIS PIKTAS** raganosis, pabėgęs iš zoologijos sodo.

Patys galite suprasti, kokia tai buvo baisi nelaimė tokiems geriems tėvams. Tačiau Džeimsui tai buvo kur kas didesnė nelaimė negu jiems. *Jų* vargai baigėsi labai greitai. Per trisdešimt penkias sekundes jų tiesiog nebeliko šiame pasaulyje, jie mirė. O vargšas Džeimsas buvo kuo gyviausias, tik staiga pasijuto vienas ir išsigandęs plačiame ir nedraugiškame pasaulyje. Gražius namus jūros pakrantėje teko tučtuojau parduoti, ir mažas berniukas su nedideliu lagaminėliu, kur buvo įdėta pižama ir dantų šepetėlis, iškeliavo gyventi pas dvi savo tetas.

Jų vardai buvo teta Kempė ir teta Smigė, ir nors labai nemalonu, turiu pasakyti, kad abi buvo tiesiog **BAISIOS** moterys. **SAVANAUDĖS, TINGINĖS** ir **ŽIAURIOS**, jos iš pat pradžių ėmė mušti vargšą Džeimsą beveik be menkiausios priežasties. Jos niekad nevadindavo jo tikruoju vardu, o tik: „ei tu, bjaurus **ŽVĖRIŪKŠTI**“ arba „netikėli nevala“, arba „vaikpalaiki“, niekada neduodavo pažaisti kokio žaislo arba pavartyti knygos su paveiksliukais. Jo kambarys buvo tuščias kaip kalėjimo kamera.

Jie gyveno – teta Kempė, teta Smigė ir dabar Džeimsas – keistame aplūžusiame name ant kalvos Anglijos pietuose. Kalva buvo tokia **AUKŠTA**, kad iš bet kurios sodo vietos Džeimsas matė mylių mylias tolyn, kur buvo gražūs vaizdai, miškai ir laukai; o labai giedrią dieną gerai įsižiūrėjęs galėdavo pamatyti ir mažą pilką taškelį toli horizonte – tai buvo namai, kuriuose jis kadaise gyveno su savo mylima mama ir tėčiu. O už tų namų būdavo matyti jūra – **PAILGA, PLONA** tamsiai mėlyna juosta, tarsi rašalo dryžis po dangaus skliautu.

Tačiau tetos Džeimsui niekada neleisdavo nulipti nuo kalvos. Ir pačios nė kartelio nenusivedė jo žemyn bent pasivaikščioti ar į kokią šventę, o tuo labiau niekur neišleisdavo vieno. „Jeigu tik išeis iš sodo, tas netikėlis žvėriūkštis tuojau pateks į kokią bėdą“, – sykį pasakė teta Smigė. O jeigu išdrįstų perlipti per tvorą, jam buvo grasinama visokiausiomis baisiomis bausmėmis, kaip kad savaitei būti uždarytam rūsyje su žiurkėmis.

Sodas kalvos viršuje buvo didelis ir apleistas, vienintelis medis jame (išskyrus dulkiną laurų krūmą pa-

čiame kampe) buvo senas persikas, ant kurio niekada nebūdavo vaisių. Nebuvo nei kokių sūpynių, nei karuselės, nei smėlio dėžės, nei kitų vaikų, kuriuos nelaimingas Džeimsas būtų galėjęs pasikviesti pažaisti.

Nebuvo net katės ar šuns palaikyti Džeimsui draugiją. Bėgant laikui jis darėsi **VIS LIŪDNESNIS IR LIŪDNESNIS**, jautėsi **VIS VIENIŠESNIS IR VIENIŠESNIS**, dienų dienas stovėdavo sodo kampe

ir svajingai žiūrėdavo į mielą, bet uždraustą pasaulį
su laukais, miškais ir jūra, kuris plytėjo apačioje kaip
stebuklingas kilimas.

ANTRAS SKYRIUS

DVI TETOS

Kai Džeimsas išgyveno pas tetas ištikus trejus metus, vieną rytą atsitiko gana nepaprastas dalykas. Ir tas dalykas, kurį aš vadinu tik *gana* nepaprastu, greitai sukėlė kitą dalyką, kurį jau galima pavadinti labai nepaprastu. O pagaliau tas *labai* nepaprastas dalykas savo ruožtu sukėlė **NEĮTIKĖTINAI NEPAPRASTĄ** dalyką.

Viskas prasidėjo baisiai karštą dieną vasaros vidury. Teta Kempė, teta Smigė ir Džeimsas buvo sode. Džeimsas kaip visada buvo pristatytas prie darbo. Šį kartą jam buvo liepta skaldyti malkas virtuvės viryklei. Abi tetos sėdėjo patogiuose krėsluose, siurbčiodamos

iš stiklinių putojantį limonadą ir žiūrėdamos, kad Džeimsas nė sekundę nesiliautų dirbęs.

Teta Kempė buvo baisiai stora ir nedidelė. Ji turėjo mažas, panašias į kiaulės akis, žandai buvo apdribę, o veidas toks suglebęs, kad atrodė kaip išvirtas. Tiksliau sakant, panašus į baltą, išpurtusį, pervirtą

kopūstą. Teta Smigė atvirkščiai – buvo plona, aukšta ir sudžiūvusi, su plieniniais akiniais, nustumtais ant paties nosies galo. Jos balsas buvo spigus, lūpos plonos ir seilėtos, o kai **SUSIJAUDINDAVO** ar **SUPYKDAVO**, kalbant iš burnos tikšdavo mažyčiai seilių purslai. Taigi taip ir sėdėjo šios dvi baisios raganos, siurbčiodamos savo limonadą ir nuolat **RĖKAUDAMOS** Džeimsui, kad skaldytų vis greičiau ir greičiau. Be to, dar kalbėjosi ir tarpusavyje, girdamosi, kokios jos abi gražios. Teta Kempė turėjo ant kelių veidrodėlį su ilga rankena, kuri retsykais pakeldavo, kad pasigėrėtų savo baisiu veidu.

Sušuko Kempė: – Žmonės,

Pažvelkit į mane!

Esu graži kaip rožė,

Pražydusi sapne.

Kūlinga nosis ir plaukai

Lyg šilkas draikos padrikai

Ir tarsi auksas žvilga!

O Smigė tarė: – Pažiūrėk

Vėčiau į savo pilvą.

Nuraudo Kempė. Išūlu!
Bet Smigė jai pasakė:
– Tai MANO grožis iš tiesų
Kaip kerinčios plaštakės.
Esu puiki, esu jauna,
Esu žavinga ir liauna,
Liemuo tarsi nulietas...
Bet Kempė tarė: – Tu esi
Sudžiūvus kaip skeletas.
O MANO grožis, kaip žinia,
Ir mano geras būdas
Galėtų deramai žibėti ekranuos Holivudo!
Aš pakerėčiau ten minias,
O režisieriai dėl manęs
Kaip liūtai susikautų.
Bet Smigė tarė: – Na, nebent
Pabaisos rolę gautum.

Vargšas Džeimsas toliau vargo su kirviu. Karš-
tis buvo nepakenčiamas ir prakaitas nuo jo žliaugte
žliaugė. Be to, skaudėjo ranką. Kirvis buvo bukas ir
gerokai per sunkus tokiam mažam berniukui. Dirb-

damas Džeimsas pradėjo galvoti apie kitus berniukus pasaulyje ir ką jie šiuo metu veikia. Vieni tikriausiai važinėjasi dviračiais savo soduose. Kiti gal vaikšto po vėsius miškus ir skina puokštes laukinių gėlių. O visi jo pažįstami draugai dabar yra prie jūros, žaidžia šlapiame smėlyje ir taškosi vandenyje...

Džeimso skruostais ėmė risti didelės ašaros. Jis nustojo skaldyti ir apimtas baisaus liūdesio pasirėmė ant trinkos.

– **KAS TAU YRA?** – suriko teta Smigė,
dėbsodama pro savo plieninių akinių viršų.

Džeimsas pravirko.

– Baik žliumbti ir tučtuojau imkis darbo, mažas netikėli! – paliepė teta Kempė.

– Ak, teta Kempe! – verkė Džeimsas. – Teta Smige, labai *prašau*, gal mes galėtume bent kartelį autobusu nuvažiuoti prie jūros? Juk ji nelabai toli, o man taip karšta, baisu ir negera...

– **AK TU
TINGINY,
NENAUDĖLI,
VELTĖDI! –**

sušuko teta Smigė.

– Įkrėsk jam! – suriko teta Kempė.

– Taip ir padarysiu! – spygtelėjo teta Smigė. Tada dėbtelejo į Džeimsą, kuris žiūrėjo į ją didelėmis išsigandusiomis akimis. – Tiktai palauksiu, kol oras kiek atvės, – pridūrė ji. – O dabar dink iš akių, **ŠLYKŠ-TUS KIRMINE**, ir duok man pailsėti!

Džeimsas apsisuko ir nubėgo. Bėgo kaip galėdamas greičiau ir pasislėpė už ano jau minėto dulkino laurų krūmo. Tada užsidengė veidą rankomis ir ėmė kūkčioti.